

c(l)atspraak

TWEEMAANDELIJKE UITGAVE VAN FANCLUB "THE CATS CLAN"

MARIETJE
KWAKMAN

Catsstory

JAAP SCHILDER
EN ZIJN OUDERS

VIJFDE JAARGANG, NUMMER

TWEEMAANDELIJKSE UITGAVE VAN FANCLUB „THE CATS CLAN“

Geddingmoor 38, Nieuw-Vennep
President: Eric Jaap Izaks
Administratie: Tineke Izaks
Redactie: Hans van der Wereld
Beethovenlaan 114, Leiden

Abonnementsprijzen:

Nederland: fl. 7,50 per jaar
Belgie: 110 Fr. per jaar

Gironummer:

1261713 t.n.v. E.J. Izaks
te Nieuw-Vennep

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

THEO KLOUWER
JIP GOLSTEYN
JAN BUYS

FOTO'S:

JOHAN W. KOOPMANS
HANS VAN DER WERELD
JANOSH BARENDSEN
PIERRE VAN DEN BROEK
PHONOGRAM BV
FOTOSTUDIO HARRY POT

VORMGEVING:

HANS VAN DER WERELD
PIERRE VAN DEN BROEK

DRUK:

DELTABACH BV, LEIDEN

BIJ DE OMSLAGFOTO:

Het werd onderhand eens hoog tijd dat Catsmanager Jan „Tuf“ Buys eens op de voorpagina van C(l)atspraak kwam te staan. Nog niet zo lang geleden wijdden we aan hem een poster en dit maal zien jullie hem met zijn zoontje Casper.
(Foto: J.W. Koopmans).

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is het verboden dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

„TAKT IS NIET ONZE STERKSTE EIGENSCHAP“

zei Cees Veerman tegen de journalisten Jip Golsteyn en Berry Zand Scholten. Berry en Jip (pijlsnelle broodschijvers voor o.a. De Telegraaf en Muziekkrant Oor) stelden een boek samen waarin de meest interessante interviews weergegeven worden die eerder werden gepubliceerd in De Telegraaf's „Popscore“. Dat is ook de titel van het boek. Jip Golsteyn gaf ons toestemming om het interview met Cees uit het boek over te nemen in C(l)atspraak. pagina 3.

CATSTORY

In dit nummer van ons blad het tweede deel van onze Catstory. We zijn daarin aangeland bij het feit dat The Cats hun eerste platen maken, de „collectors items“ zoals „Jukebox“ e.a. Ook wordt verteld hoe The Cats kwamen tot hun eerste hit „What a crazy life“. Dit tweede deel is, evenals het eerste, weer geïllustreerd met zeldzame foto's uit een grijs verleden. Ze komen uit de persoonlijke foto-albums van Arnold Muhren. pagina 5.

MARIETJE KWAKMAN

maakte een opvallende plaat samen met het Volendams Operakoor: „Laat het altijd vrede zijn“. Dertienjarige Marietje is Volendams jongste muzikale ontdekking. Ze staat onder de hoede van Catsmanager Jan Buys. Hoe haar nog jonge zang-karriere tot nu toe verliep — nadat Marietje ontdekt werd op een schoolfeestje — kun je lezen op pagina 10.

CATS AGLOW

was de titel van de zeer succesvolle Catsfilm, gemaakt naar de al even succesvolle LP met dezelfde titel. Speciaal voor het buitenland bood Bovema deze film aan diverse TV stations aan, begeleid met een draaiboek. Een kijkje in dit draaiboek op pagina 9.

GOLDEN EARRING JALOERS?

Aan de optredens van diverse Nederlandse groepen in het kader van de actie „Veronica blijft“ op 18 april j.l. in Den Haag, bewaren The Cats nu niet direkt prettige herinneringen. In de eerste plaats viel het optreden van The Cats aardig in het water, omdat Piet Veerman niet helemaal fit was. Daarna vond de Golden Earring het nodig om iedereen, ook mensen van andere groepen, te verjagen uit de caravan die als kleedkamer werd gebruikt. Installaties van andere groepen dan de Golden Earring stonden nog op het podium toen de Earring wilde gaan spelen. Roadmanagers werden van het podium geschopt, omdat Golden Earring ruimte nodig had. De roadmanagers van de Golden Earring gedroegen zich letterlijk als beesten, wat onder meer tot uiting kwam door het van het podium afsmijten van een fotograaf van De Telegraaf. Zijn hele apparaat ging in de vernieling... Berry Zand Scholten was over het geheel zo verontwaardigd dat hij het vaste voornemen had om de Golden Earring letterlijk te kraken in de krant. Een van de managers van Golden Earring hoorde dat en zei tegen Berry: „Als je niet ook The Cats een duw geeft in de krant, doen we je een proces aan“. Toen kon Berry moeilijk anders dan in De Telegraaf ook een regeltje schrijven dat ook The Cats afgingen. Berry is echter een goede vriend van The Cats en meende beslist niet wat hij over de Volendammers schreef. Al met al wierpen de gedragingen van de Golden Earring een domper op het overigens zo vlekkeloos verlopen verjaardagsfeest van Radio Veronica.
Ons commentaar:
Golden Earring mag dan behoren tot een van de populairste groepen van ons land, dat betekent nog niet dat zij zich maar mogen gedragen alsof zij de belangrijkste zijn. Er is ook nog zoiets als kollegialiteit. We hebben helemaal niets tegen de Golden Earring, maar dat zij onder de stoff zaten en zich zeer agressief gedroegen, dat is iets, wat beslist niet door de beugel kan.

REDAKTIE

BAR

't Gat van Nederland

NIET DE ENIGE WEL DE BESTE

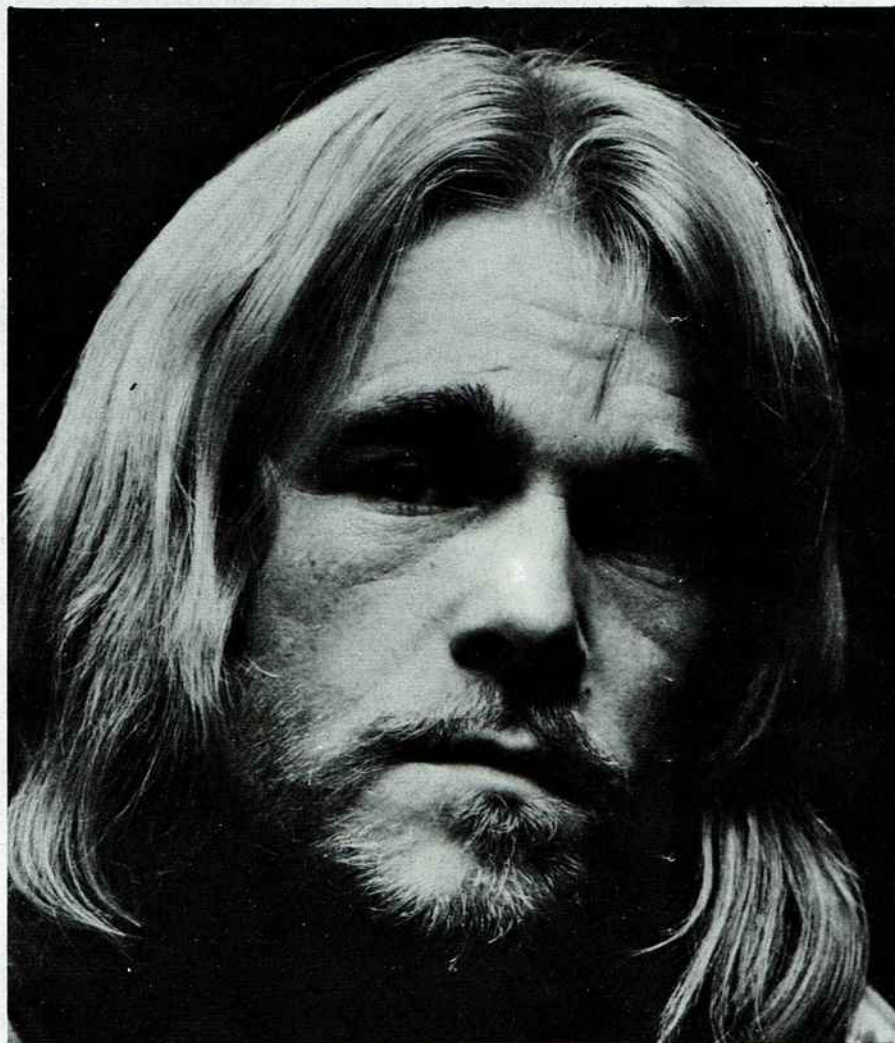
brugstraat 8 — volendam

DE DERDE . . .

Bassist Arnold Muhren kocht onlangs zijn derde Volvo. Ditmaal werd het er een van model 164. Voor technici: het metallique blauw gespoten voertuig is voorzien van een zgn. „overdrive“. Voor autonummer-fanatici geven we ook nog even het nummer van de auto: 97-40-PN.

CEES VEERMAN:

„TAKT IS NIET ONZE STERKSTE EIGENSCHAP”

Het is een barre, ijzige winteravond als we Volendam binnenrijden om de Catsstory ook eens te bezien door de ovale bril van Cees Veerman. Cees was op dat moment niet in zo'n beste konditie. Hij had moeilijkheden met zijn stembanden en wond zich mateloos op over het feit dat zijn stem niet precies deed wat zijn muzikaal gevoel hem ingaf. Cees Veerman woonde toen nog met zijn broers en zusjes thuis. Inmiddels heeft hij de woning van zijn ouders overgenomen en zijn vader en moeder vertrokken naar een nieuwe wijk in het dorp. In Cees' huis en in Hotel Spaander hebben we die maandagavond zitten praten over The Cats, over vrienden, vrouwen, muziek, managers, zaalbelevissen, hits, stemgeluid, prestaties . . .

Centrale vraag in elk interview aan elke Cat:

„Hoe presteren jullie het nou om zo lang zonder ruzie bij elkaar te blijven?”

Cees Veerman:

„Zonder ruzie is wat overdreven. Natuurlijk hebben wij ook wel eens moeilijkheden. Drie jaar geleden liepen de troubles zo hoog op dat we beslo-

ten ermee te stoppen. Maar enkele weken later zeiden we tegen elkaar: „We zijn toch hardstikke gek als we dat doen?” Je ziet elkaar veel en je voelt af en toe de spanning groeien. Je probeert zo eerlijk mogelijk te zijn, maar welk mens is nu helemaal eerlijk tegenover de ander? Ik vraag me dat wel eens af. Vrouwen belazeren hun man en zij hangen dan thuis weer de vrome pik uit. Vrienden? Wat is nou een vriend? De andere jongens van The Cats zijn toffe maten, maar ik kan ze geen echte vrienden noemen. Arnold Muhren misschien . . . dit is natuurlijk scherp gesteld, begrijp me goed: ik waardeer ze allemaal, maar dat echte contact dat je met een meisje van wie je houdt kunt hebben bijvoorbeeld, dat is er niet.

EENZAAM

Ik voel me wel eens eenzaam, vaak zelfs. Dat zal wel in m'n persoonlijkheid, in m'n type liggen. Er is ook zo veel rottigheid in de wereld. Ik denk vaak: „Wat heeft het allemaal voor zin?” Als ik die verhalen over Noorderland hoor kan ik wel huilen . . . mensen, die elkaar in naam van een en dezelfde God kapot maken. Ik ga niet meer naar de kerk. Kan het niet meer opbrengen. Ik ben zeer katholiek opgevoed, maar ik twijfel als een waanzinnige. Ik geloof dat de wederzijdse waardering een zaak binnen onze groep steeds redt. Ik ben erg emotioneel, al lijkt dat niet zo. Veel Volendamers zijn dat trouwens. Ze hebben vaak een grote bek, maar wat zegt dat? Ze houden ook dikwijls hun poot veel te strak. Ik weet het: wij ook! Soms gebeurt er wat en dan wordt er in de bus geen woord gezegd. Iedereen denkt dan op zijn beurt: „Begin jij maar!”, maar niemand begint. Dat gaat al jaren zo! De volgende dag komt dan iemand met een gek verhaal en de zaak is geklaard, meestal tenminste.

ARNOLD IS MEER KOMPONIST DAN IK

Ja, Arnold is onze grootste hitschrijver. Hij is veel meer komponist dan ik. Hij schrijft dichterlijke teksten en hoort ook wie de tekst moet zingen. Als je voor een ander kunt schrijven ben je goed. Ik kan het niet, maar Piet Veerman daarentegen heeft het ook volledig. Ik moet duidelijk geïnspireerd worden door iets en dan schrijf ik het zuiver voor mezelf. „Jouw nummers gaan vaak over iets on-

*bereikbaar, Cees, iets ongrijpbaar;
een verloren liefde, een meisje dat
met je vriend Joe op stap gaat . . .*

„Het is typisch dat jouw dat opvalt. Dat heb ik nog nooit gehoord, zelfs in de groep niet. Ik geloof dat je gelijk hebt. Ik zoek, soms zoek ik wanhopig; naar contact, noem het liefde. Zoeken naar aansluiting . . . Ik geloof dat daarmee het grootste menselijke probleem getypeerd is. Je moet wel contact zoeken anders kom je zelf ook niet op je bestemming. Ik zoek, dat geef ik toe, en het is logisch dat dit ook in mijn teksten tot uitdrukking komt. Er klinkt ook altijd wel iets van protest in mijn teksten door, hoewel ik zeker niet het odium van protestschrijver wil en mag hebben. Wie ben ik? Ik ben politiek niet links, ik ben niet rechts. Van beide kanten zie ik de grootste rothigheid. Wie ben ik dan om te protesteren? Ik bewonder de protestjongens wel vaak. Om hun lef iets aan te vallen, waarvan ze misschien niet eens zelf zeker weten of het slechts is.

Ik heb onzinnige dingen geloofd vroeger . . . over hoofdzonden en dit en dat. Later ben ik zelf meer gaan denken. Niet dat het gelukkiger maakt, maar je leeft in ieder geval veel bewuster en dat is wat ik wil. Voor de rest heb ik m'n muziek, m'n platen, m'n banden, m'n gitaar en het frustreert ons niet of ze zeggen: de Cats presenteren geen moer. We doen ons best en we weten langzamerhand dat we veel mensen een plezier doen met onze muziek. Dat is menselijk contact in zekere zin en dat wil ik immers?"

POSITIEVE DENKER

Cees Veerman . . . een van de Volendamse Cats: een denker: maar in al zijn twijfels, een positieve denker. Hij zet zijn ovale zonnebrilletje op en zegt: „Wij doen het zo slecht nog niet, wij Volendammers en we bedoelen 't zo slecht ook nog niet, maar ja . . . takt is niet onze sterkste eigenschap en dat zal nog wel even zo blijven!"

De Cats . . . Cees en Piet Veerman, Arnold Muhren, Jaap Schilder en Theo Klouwer: nog steeds balancerend tussen een grote schare fervente haters en een (grote) groep fanatieke fans. De palingsound klinkt nog steeds even fors op in Volendam en Popscore houdt de oortjes nog wel een tijdje gespitst . . . dat zal uit het voorgaande wel duidelijk geworden zijn.

4 maart 1972

VRAAG EN AANBOD

Wie heeft er foto's en artikelen van THE CATS en/of PIET VEERMAN? Gonny Willemsen, Wieringskamp 16, Arnhem.

Wie kan mij helpen aan de plaat JUKEBOX van The Cats? Hans Voerman, Jan Haringstraat 4bis, Utrecht.

„ROADY" JAN SCHILDER

Hier dan op veler verzoek een foto van Jan Schilder, sinds jaar en dag een der roadmanagers van The Cats. Naast het rijden met de Catsbus en het verzorgen van de installatie behoort ook de bediening van het mengpaneel tijdens een optreden tot zijn werkzaamheden. Hier zit Jan achter zijn mengpaneel.

Een kijkje in het Volendam omstreeds de eeuwwisseling. Deze foto is gemaakt in het oude dorpscentrum, met gezicht op de Dril. Het huisje direkt over de brug, waar de straatlantaarn voor staat, is thans het zo beroemde „Sigarenbandjeshuisje". Verderop de straat in is tegenwoordig de gezellige bar „De Smederij". In het huisje rechts op de achtergrond is tegenwoordig de boetiek „Oeteboet" gevestigd. In dit gezellige dorpje groeiden alle ouders van The Cats op! Platenshop Sombroek verstuurd een reproductie van deze oude prent naar zijn relaties met op de achterkant een nieuwjaarswens.

Catsstory

deel II

Tegelijk met de naamsverandering van Mystic Four in Blue Cats werd de groep aangevuld met een vijfde man, drummer Cees Mooyer. Hij heeft het bij de Blue Cats niet zo erg lang uitgehouden; al gauw maakte hij plaats voor de huidige drummer, Theo Klouwer, om precies te zijn op 30 april 1964. Het eerste optreden, na maanden van voorbereiding, was op 17 januari 1965 in Purmerend. In deze samenstelling en onder de naam The Cats kwamen de vijf Volendammers via diverse talentenjachten als vanzelf tot de opname van hun eerste plaat. Dat was in de zomer van 1965. Titels van deze eerste Catssingle: „Jukebox/Goodbye my love" (A 53 105). Er kwam een tweede plaatje: „Somewhere over the rainbow/I'm ashamed to tell" (M 650811) en een derde: „Ave Maria no more/A fool never learns" (M 651231). Nog steeds is er grote vraag naar deze drie singles, maar het is heel moeilijk er nog aan te komen. De drie platen, die in Noord-Holland goed verkocht werden, werden uitgebracht door een heel klein platenmaatschappijtje, dat inmiddels ter ziele is gegaan. Het waren weinig opvallende, niet zo erg goed opgenomen singles.

Durlaphone was een label van het omstreeks 1964 van start gegane platenmaatschappijtje Audio Visual Productions. Het bedrijfje was gevestigd aan de Oude Zijds Achterburgwal in Amsterdam. Langs het kantoor van een textielgroothandel kwam men in het achterste gedeelte van het huis waarin het grammofoonplatenmaatschappijtje van Evan Durlacher en Ben Levi (de beide oprichters) was gevestigd. Achter het kleine propvolle kantoortje was een petieterig technisch werkplaatsje waarin een projektor was opgesteld. Daar achter een regelkamer voor krap twee personen en een studio, niet groter dan een huiskamer. Evan Durlacher, die het grootste gedeelte van de technische apparatuur met behulp van een andere technicus zelf bouwde, ging er zelfs toe over om in de kleine studio de muziek van popgroepen (toen werden ze nog „beatbands" genoemd) op te nemen. Hij zei: „Het is wel helemaal vol als alles is opgesteld, maar het geluid is prima. Lekker „droog" en zonder „resonanties". Toen The Cats voor dit maatschappijtje gingen werken was AVP een pas beginnend bedrijfje met twee labels, Obelisk en Durlaphone. Obelisk was het merk voor het goede werk, zoals chansons e.d. Het is wel opvallend dat men dat laatste destijds zo stelde. Er blijkt wel duidelijk uit dat „beat" eigenlijk niet zo veel voorstelde, maar dat het leuk meegenomen was als je daarvan een aardig verkopend plaatje maakte.

Voordat The Cats aan hun Durlaphone-avontuur toe waren had AVP reeds een „ster" weten te strikken, namelijk Martine Bijl. Ze was een ontdekking van Ben Levi. Ouderen zullen zich Levi misschien nog wel herinneren van het AVRO-radioprogramma „Met de Franse slag" dat hij twaalf jaar lang voor deze omroep verzorgde.

Drijfveer achter Durlaphone was de heer Durlacher. Opzet van het bedrijf was in eerste instantie films van tekst te voorzien of na te synchroniseren. Dat is bijv. het van een Nederlandse gesproken tekst voorzien van een buitenlandse film. Men deed dit o.a. bij de

TV-serie van Pipi Langkous. AVP begon met vijf man personeel: Durlacher, Levi, nog een technicus, een vertegenwoordiger en een secretaresse.

Ondanks de grote plannen die AVP had leed het bedrijf al gauw schipbreuk. Het mini-platenmaatschappijtje werd opgekocht door Dureco en dat is op zijn beurt weer ondergebracht bij Dureco. Zo kon het gebeuren dat de rechten van die eerste drie singles nu nog steeds in handen zijn van Dureco. Zelfs nu, acht jaar na de opnamen van die „collectors items“, worden ze nog grif verkocht. Het beroerde voor de Cats is dat zij er nooit een cent voor gekregen hebben. Momenteel onderneemt Jan Buys echter stappen om alsnog wat van dat geld binnen te krijgen. Maar ondanks het krikkemikkige geluid van die eerste Catssingles, werd het toch in Volendam en ook wel in Noord-Holland een redelijk verkocht plaatje. De release van de plaat was vooral in Volendam een gebeurtenis van de eerste orde. Volendam had nog helemaal geen naam als Popstad. Ook met „Jukebox“ kwam er in die situatie weinig verandering. Het begin was er echter. Heel langzaam werd de muziek van The Cats over het gehele land graag gehoord. Maar voor het zover was moest er nog heel wat paling naar de visafslag gebracht worden.

GELEZEN IN EEN ARTIKEL OVER THE BEE GEES...

Gees zijn afgesteld op v...
kanen noemen „the lighter vein“
le lichtere toets. Hun jongste toern...
de Ver. Staten maakte weer 'ns duid...
dat deze groep vrijwel alle leeftijds...
pen aanspreekt.
muzikale bedrijf van de Bee Gees, Bar...
(26 jaar), Maurice en Robin, de ver...
schrikkelijke tweeling (22 jaar) en de
Australische drummer Geoff Bridford, be...
het begin van de vijftiger jaren woode. De
gebroeders Gibb traden toen op zeer jon...
ge leeftijd op in een klein bioscoopje onder
de veelzeggende naam **The Blue Cats**. In
1958 besloot de familie te emigreren naar
Australië waar het eigenlijke succes pas
goed begon. Via de nodige contacten kre...
gramma waar ze hun hits „Love, Wine and...
Specks introduce...
het zo goed

BOVEMA

Nadat The Cats de drie AVP-singles hadden gemaakt en ze nog niet verder waren gekomen dan een aardige bekendheid in Noord-Holland, wilden ze toch wel verder hun vleugels uitslaan. Met AVP was dat niet mogelijk, want zij hadden helemaal geen contacten met

biografie

1/67

N.V. Bovema
Gramophonehouse
Heemstede

THE CATS

Bezetting :	Piet Veerman	solo-gitaar en -zang	23 j (1-3-43)
	Jaap Schilder	ritme-gitaar	24 j. (9-1-43)
	Arnold Mühren	bas-gitaar	23 j. (28-1-44)
	Theo Klouwer	drums	19 j. (30-6-47)
	Cees Veerman	solo-zanger	23 j. (6-10-43)
manager :	Jan Buijs (Jan Tuf)		26 j.

De eerste onderlinge muzikale contacten ontstonden, alweer enkele jaren geleden, tussen Cees en Arnold (op de Mulo) enerzijds, Jaap en Piet (destijds befaamd als de "Everly-Kosters") anderzijds. De bijnamen-iedereen in Volendam heeft er een van de twee laatste genoemde worden verklaard door het feit, dat hun moeders dochters waren van de plaatselijke koster. De vier richtten een band op, waaraan drummer Theo later werd toegevoegd. Het eerste optreden van "The Cats" in deze formatie vond plaats in september '64, in het R.K. Verenigingsgebouw te Purmerend. Zij namen voorts deel aan een talentenjacht, die een 3e plaats opleverde. Via een Veronica-t.j. kwam men in contact met een grammofoonplatenmaatschappij, die een zestal nummers uit het toenmalige repertoire op de plaat vastlegde. De populariteit van The Cats groeide in de danszalen van Noord-Holland gestaag, dankzij het goede repertoire, het voortreffelijke stemmenmateriaal en... nou ja, omdat zij allen geboren en getogen Volendamers zijn. Volendamers hebben een pré in de provincie N.H. De enorm populaire 1e divisieclub Volendam trekt publiek van heinde en verre en men herinnert zich de volle zalen, die het plaatselijke Operskoor (afschied v. Tito Schipa!) destijds trok. En... The Cats genieten aller sympathie en steun bij hun streven veel geld te verdienen, internationale bekendheid te krijgen en straks, als elke rechtgeaarde Volendammer, een eigen huis te kopen. In november '66 lanceerden The Cats, wier fanclub méér dan 600 leden telt, hun eerste Imperial-single (IH 702), waarop de nummers "What a crazy life" en "Hopeless try", welke via Parlophone in januari '67 dankzij de EMI ook op de Britse markt verscheen! Tenslotte nog een tweetal bijzonderheden in vijfvoud. Wat doen The Cats voor hun dagelijks brood, welke zijn hun bijnamen? Daar gaan we: Piet=kraandrijver, Jaap=metseelaar, Arnold=programmeur, Theo=elektricien, Cees=kantoorbediende. Als u deze volgorde aanhoudt, zal het u duidelijk worden, waarom Koster 1, Koster 2, de Prof, Schuimpje en Poes zich voor het bedenken van hun groepsnaam lieten inspireren door de Volendamse roepnaam van hun solozanger....: THE CATS!

radio en TV. Om landelijk wat te bereiken is dat toch een eerste vereiste. Dat was voor Jan Buys een reden om uit te zien naar een platenmaatschappij met meer mogelijkheden. Hij vond die in Bovema, dat toen nog in Heemstede was gevestigd.

Bovema was de laatste jaren — voordat zij de Cats onder haar hoede nam — niet zo gelukkig met de beatproducties. Verkeerde groepen werden aangetrokken en... teveel. In het omvangrijke buitenlandse repertoire „verdrongen“ deze producties. Producers en artiesten verloren het vertrouwen zozeer, dat besloten werd zo weinig mogelijk te gaan maken. Alle lopende contracten werden afgewikkeld en alle aandacht ging eind 1966 naar The Cats. In die tijd begon ook Ekseption bij Bovema aan een platenkarrière. Zij gingen echter al vrij gauw over naar Phonogram, in tegenstelling tot The Cats die Bovema door de jaren heen altijd zijn trouw gebleven. Bovema pakte de zaken groots aan. Op vrijdagmiddag 18 november 1966 organiseerden zij een perskonferentie in De Koopermolen van Henk Elsink. Tijdens deze persbijeenkomst (waar Eric Izaks ook al bij was) werden The Cats aan de

pers voorgesteld en werd hun vierde single (maar voor het Imperial-label de eerste) uitgereikt. Verder werden ook Patricia Paay, Dimitri van Toren, John Lamers en The Luckberries geïntroduceerd als nieuwe Bovema-artiesten. Er was voor deze gelegenheid door Bovema een fraaie persmap samengesteld en daarin stond over The Cats

Een plaatje geschoten tijdens de deelname van The Cats aan de talentenjacht waaruit hun eerste platenkontraakt voortkwam. Zoals je op het drumstel kunt zien heetten ze toen nog The Blue Cats.

WHAT A CRAZY LIFE

LISTEN TO MY STORY
AND YOU'LL SEE HE HE HE
AND DON'T LET THE BAD WORLD TROUBLE ME HE HE
WHAT A CRAZY LIFE I'M LIVIN'
DON'T GET TIME TO WEAR A FROWN
ALWAYS LAUGHING NEVER CRYING
NOTHING EVER GETS ME DOWN
LISTEN TO MY STORY
AND YOU'LL SEE HE HE HE
AND DON'T LET THE BAD WORLD TROUBLE ME HE HE
WHAT A CRAZY LIFE I'M LIVIN'
YESTERDAY MY GIRL LEFT TOWN
SHE'LL BE BACK BEFORE THE WEEK'S OUT
BUT SHE WON'T FIND ME AROUND
SHE TOUGHT I WOULD CRY
WHEN SHE SAID GOODBYE
THAT COULDN'T HAPPEN TO ME
I WON'T LOOSE MY MIND
'CAUSE I'M JUST NOT THE KIND
THERE'S PLENTY MORE FISHES IN THE SEA
WHAT A CRAZY LIFE I'M LIVIN'
WORRIES JUST DON'T BOTHER ME
KEEP ON SMILING THROUGH THE BAD TIMES
THIS IS MY PHILOSOPHY

HOPELESS TRY

YOU TELL ME ALWAYS THAT YOU DO
LOVE ME ONLY YOU'RE TRUE
WHAT DO YOU TRY TO MAKE A FOOL OF ME?
I KNOW THAT AIN'T SERIOUS, LITTLE GIRL
YOU LAUGHT ABOUT THIS BIG OLD WORLD
SIT DOWN AND THINK AND MAYBE THEN YOU'LL SEE
THAT YOU MAKE ME FEEL THAT I
AIN'T THE ONE BUT JUST A HOPELESS TRY
YOU GO, I CAN'T STOP YOU NOW
'CAUSE I CAN'T STAND TO SEE YOU CRY

het volgende te lezen:

„In weerwil van alle gestroomlijnde public relations en een onuitputtelijke voorraad souvenirs, waarmee het wijd-broekse Volendam buitenlandse bezoekers op haar charmes wijst, zijn The Cats wat publiciteitsschuw. Een eigenschap die hen er overigens niet van weerhoudt, zich vanmiddag even aan u voor te stellen. The Cats — dat zijn Cees, Arnold, Jaap, Piet en Theo — delen reeds vier-en-een-half jaar alle muzikale lief en leed. Hun achternamen doen denken aan de opstelling van de roemruchte eerste-divisie-club: Veerman, Muhren, Schilder, nog eens Veerman en Klouwer. Maar dan houdt elke vergelijking op. Ze leerden elkaar kennen op schoolavonden van de Mulo. Jaap en Piet stonden plaatselijk bekend als de Everly Kosten, een bijnaam ontleend aan het feit dat de moeders weer dochters waren van de voormalige kosten van de kerk. Op hun voorlopig konto staan een derde prijs van een talentenjacht, een inmiddels verlopen platenkontraat, plus drie platen. Vanmiddag gaat hun reis door diskoland pas echt beginnen, vinden zij...”

TIEN STUKS TEGELIJK

De niet op Eerste Kerst-, Paas- en Pinksterdag werkende Cats kregen prachtige

kansen bij Bovema. Er werd een fors orkest de studio binnengehaald en met behulp van de technische middelen kwam „What a crazy life” tot stand. Klaas Leyen werd hun producer en Wim Jongbloed hun vaste arrangeur. Manager Jan Tuf glunderde bij het vernemen dat de plaat de Top-40 bereikte. Hij zei: „Nu gaan The Cats weer beter in de markt liggen, niet alleen in Noord-Holland maar in heel het land”. Voegde Bovema-VIP Roel Kruijse er aan toe: „De plaat wordt geweldig gevraagd, zelfs het

WHAT A CRAZY LIFE IN DE TOP-40

24 december 1966	33
31 december 1966	32
7 januari 1967	36
14 januari 1967	33
21 januari 1967	28
28 januari 1967	23
4 februari 1967	26
11 februari 1967	20
18 februari 1967	14
25 februari 1967	15
4 maart 1967	16
11 maart 1967	19
18 maart 1967	23
25 maart 1967	29
1 april 1967	40

Oosten besteld hem met tien stuks tegelijk.

Deze laatste zin doet nu lachwekkend aan, gezien de enorme verkoop die The Cats tegenwoordig bereiken in binnen- en buitenland. De tijd is al lang voorbij dat „het Oosten een Catsplaat met maar liefst tien stuks tegelijk besteld”. Er worden nu dozen met honderden stuks ingeslagen.

Op 28 januari 1967 maakten The Cats in het AVRO-programma „Moef ga ga” hun TV-debuut. Zelf waren ze er niet zo tevreden over. Ze vonden het jammer dat regisseur Bob Rooyens geen spots van hen liet zien, maar een of andere duffe kater door het beeld mixte. Op 1 februari werd „What a crazy life” gedanst in het KRO-programma „Waauw”. Er werd toen ook internationaal al hard aan The Cats getimmerd. EMI — doorgaans erg bescheiden in het overnemen van repertoire — bracht „What a crazy life” in Engeland uit en nog wel op het toenmalige label van The Beatles: Parlophone. Zei Roel Kruijse: „EMI maakt echt ernst met deze plaat, er wordt een volledige promotie aan gegeven en er zijn onderhandelingen gaande over een serie optredens in Engeland om deze te ondersteunen”. Maar deze Engelse optredens van The Cats zijn nooit doorgegaan.

Dit stukje verscheen destijds in het weekblad „Kink“, toen The Cats van Durlaphone naar Bovema overgingen (31 december 1966).

CATS: Bovema heeft contacten - Durlager niet

De Volendamse 'Cats' -- niet gekleed zoals het VVV graag zou zien -- zijn weer terug. Na een tijdje in de ijskast van platenkabouter Durlager gezeten te hebben, wipten ze over naar Bovema. Zegt manager/tegelzetter Jan Buis (26): 'Dat Almadise was wel aardig, maar kwalitatief leken onze platen nergens op. Daar komt nog bij, dat Durlager helemaal geen connecties had bij radio en televisie. Dit alles hebben we nu gevonden bij Bovema'.

De niet op 1e Kerst-, Paas- en Pinksterdag werkende 'Cats' kregen opeens prachtige kansen bij Bovema. Er werd een fors orkest de studio binnengehaald en met behulp van de technische middelen, kwam 'What a crazy life I live in' tot stand. Manager Jan Buis glundert bij het vernemen, dat de plaat de top veertig heeft bereikt: 'Nu gaan de 'Cats' weer beter in de markt liggen, niet alleen in Noord-Holland maar in heel het land'. Voegt Bovema-vip Roel Kruyse eraan toe: 'De plaat wordt geweldig gevraagd, zelfs het oosten besteld hem met tien stuks tegelijk'. Het ziet er naar uit, dat 'What a crazy life' ook op de markt zal verschijnen in Engeland en Duitsland. Dat is niet het belangrijkste. Nu krijgen we tenminste kansen in Nederland. In januari komen we in ieder geval voor de televisie in 'Moef Ga Ga' of 'Wauw'.

„PALINGSOUND“

„What a crazy life“ behaalde de veertiende plaats van de hitparade en bracht zestien weken in de Top-40 door. Een bijzonder groot succes voor een nieuwe groep! De populariteit bleef gestaag doorgroeien: eerst alleen Noord-Holland, maar dan langzamerhand, dank zij een goed repertoire, voortreffelijk stemmenmateriaal en een niet te onderschatten plugging bij radio en televisie kreeg de groep landelijke bekendheid en de naam The Cats betekende opeens iets in ons hitwezen. Er werd zelfs al heel gauw een naam bedacht voor de muziek van The Cats, want ex-DJ van Radio Veronica Joost de Draayer noemde het de „palingsound“ en dat is een predikaat waar The Cats nu nog vaak mee „gehandicapt“ zijn!

WORDT VERVOLGD

ONE WAY WIND

(One way wind)

Tekst en muziek: A. Muhren.
Duitse tekst: Otto Maske.

MIT DEM ABENDWIND KOMMEN LIEDER
VON WEITHER UBER'S LAND
UND SIE SINGEN NUR VOM FRIEDEN
VON MENSCHEN HAND IN HAND
LASS DEN ABENDWIND ERZAHLEN
ES IST SO WUNLERSCHON
JA, ES KLINGT FAST WIE EIN MARCHEN
DAS NIE WIRKLICH
KANN GESCHEH'N

THEO KLOUWER IN BZN !!!

Nee, schrik maar niet, Theo gaat echt The Cats niet verlaten. Hij blijft The Cats trouw, ondanks het feit dat hij goeie vrienden is met de BZN-jongens. We lazen in het BZN-fanblad dat Schuimpie een keer optrad als gastdrummer van de BZN. Dat gebeurde ongeveer zes jaar geleden, op 25 december 1966. De toenmalige BZN drummer Gerrit Woestenburg was plotseling ziek geworden en het kontrakt kon niet meer afgezegd worden. Zo kon het gebeuren dat Schuimpie oftewel Theo Klouwer, sinds jaren drummer bij The Cats, het karwei zou opknappen. Dat gebeurde in dancing Vislust in West-Grafdijk in Noord-Holland. Het grappige was, dat er van te voren niet gerepeteerd was...

ONE WAY WIND, ONE WAY WIND
LEISE FLUSTERN DIE ALTEN BAUME
ONE WAY WIND, ONE WAY WIND
SIE ERZAHLEN VON ALTEN TRAUMEN
DIE NIE IN ERFULLUNG GEHEN
MIT DEM WIND WERDEN SIE VERWEHEN

UND DIE LIEDER SINGEN WEITER
VOM FRIEDEN AUF DER WELT
UND DER WIND IST IHR BEGLEITER
UNTERM WEITEN HIMMELZELT
JA, WIR HOREN IMMER WIEDER
UND ES KLINGT SO WUNDERBAR
WENN DIE MENSCHEN SICH NUR LIEBEN
WERDEN MARCHEN
EINMAL WAHR

TANZE HEUT' NACHT NUR MIT MIR

(Let's dance)

Tekst en muziek: P. Veerman.
Duitse tekst: J.G. Moring.

TANZE HEUT' NACHT
NUR MIT MIR
WIR WERDEN GLAUBEN
DASS WIR ALLEINE SIND
ES IST RISIEG VOLL HIER IM SAAL
DOCH DAS IST (UNS) VOLLIG EGAL
DIE GANZE BAND
SIE SPIELT NUR FUR UNS BEIDE

DUFTE MUSIK
DU BIST MIR NAH
WIE WUNDERBAR
KOMM LASS UNS DIESER WELT ENTSCHWEBEN

TANZE HEUT' NACHT
NUR MIT MIR
SAG' MIR HEUT' NACHT
"ICH GEHOR' DIR"
TANZE HEUT' NACHT
TANZE MIT MIR FUR IMMER
TANZE HEUT' NACHT
NUR MIT MIR
SAG' MIR HEUT' NACHT
"ICH GEHOR' DIR"
TANZE HEUT' NACHT
TANZE MIT MIR FUR IMMER

DU BIST SO SCHON
UND SCHON IST DIE LIEBE
DIE NACHT GEHORT UNS
WIR TANZEN UND WIR VERGESSEN DIE ZEIT
(INSTRUMENTAAL)

Ab: "Dufte Musik: wiederholen.

LIA (Lea)

Tekst en muziek: A. Muhren.
Duitse tekst: Benny Lux.

HELL WAR DER TAG
SCHON WAR DIE NACHT
DU WARST FUR IMMER BEI MIR
GRAU IST DER TAG
DUNKEL DIE NACHT
HOR WIE MEIN HERZ RUFT NACH DIR
LIA, LIA, GIRL WO BIST BU
LIA, LIA
WARST ALL MEIN SONNENSCHNEIN
WIRST DU NIE MEHR BEI MIR SEIN?
SCHON WAR DIE ZEIT
DAS GROSSE GLUCK
SCHIEN SO UNENDLICH ZU SEIN
NUN LIEGT ES WEIT
WEIT, WEIT ZURUCK
ALLES FUR IMMER VORBEI

ONE WAY WIND, ONE WAY WIND
LEISE FLUSTERN DIE ALTEN BAUME
ONE WAY WIND, ONE WAY WIND
SIE ERZAHLEN VON ALTEN TRAUMEN
WENN DIE IN ERFULLUNG GEH'N
KANN DER WIND SIE NIE

MEHR VERWEH'N

OUWE FOTO

Toen Patrick Muhren het vorige fanblad in handen kreeg en de daarin gepubliceerde foto van hemzelf zag, zei hij: „Waarom heb je zo'n oude foto van me gebruikt?“ Arnold hoorde dat en zei lachend: „Begint hij nu al ...“

CATS AGLOW

Ten behoeve van de promotie van de Catsfilm "Aglow" in het buitenland stelde Bovema een persmap samen met een heleboel gegevens over de film. Het geheel werd verpakt in een hoes van Aglow. Achterop staan dan niet de nummers vermeld. Het zwarte vlak is bestemd voor de volgende mededeling (in het Engels): TV SPECIAL — Gefilmd door John Schelfhout, Productie: Bubo Holland, gefilmd op een van Europa's mooiste en pittoreske lokaties. Met 9 songs in een 35-minuten durende film."

Op een begeleidend stencil — een „script" — staat precies geschreven wat de film biedt. We vertalen het even voor jullie:

MARIAN

We horen deze song op de achtergrond terwijl de Cats op een originele „kwak" de haven binnenkomen. Een „kwak" is een der oudste typen Hollandse vissersboten. The Cats meren aan bij een landingspier bij Hotel Spaander, een uniek hotel, wat over de gehele wereld befaamd is door zijn interieur. De vijf jongens gaan rond de tafel zitten, precies zoals op de hoes van de LP „Aglow". Als de Cats beginnen met eten zien we de filmtitels.

THE LETTER

Dan playbacken de Cats dit liedje rond de tafel in een van de mooiste hoekjes van het hotel met oude schilderijen, kandelaars en kaarslicht etc. Bij het eind van het liedje gaan de Cats de trap op naar de befaamde bruidssuite waar spinnewielen en koperen ketels staan.

NOW SHE'S ON HER OWN

Terwijl The Cats zich hebben gehuld in mysterieuze lange witte nachtgewaden — daterende uit de 17e eeuw — zingen zij „Now she's on her own".

IF YOU'LL BE MY WOMAN

De volgende dag zien we de groep in de vissersboot op het IJsselmeer, een van de beroemste wateren in Holland. The Cats zijn op weg naar Monnickendam. Zanger Cees Veerman zingt tijdens de tocht „If you'll be my woman".

MY FRIEND JOE

Aangekomen in Monnickendam gaan The

Cats een van Hollands mooiste palingrokerijen binnen. (Een ander ding waardoor Holland beroemd is). Terwijl ze paling roken zingen ze „My friend Joe".

WINTER'S END

Dan vervolgen de Cats hun trip naar Edam (ja, inderdaad het beroemde stadje van de gelijknamige kaas), waar Piet Veerman zijn romantische „Winter's end" brengt tegen de achtergrond van een prachtige oude binnenplaats.

COUNTRY WOMAN EN DANCE DANCE

Dan valt de avond en de Cats vervolgen hun boottrip tijdens het ondergaan van de zon naar een zaal in Hoorn, waar 2000 enthousiaste fans de groep verwelkomen. Ze zingen life „Country woman" en „Dance, dance".

ONE WAY WIND

De volgende morgen keren de Cats terug naar Volendam en gedurende de reis naar hun woonplaats zingen zij

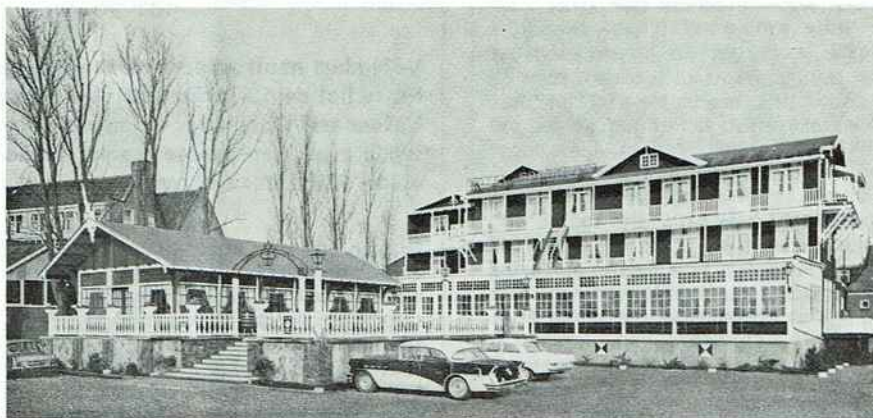

de Europese smash-hit „One way wind". Voor de Duits sprekende landen is er een Duitse versie verkrijgbaar, op dezelfde manier gefilmd als de Engelse.

Technische gegevens :

Producer	: John Schelfhout
Camera	: Mat van Hensbergen
Assistentie	: Wim Lauwerie
Geluid	: Wim van der Muiden
Productie	: Bubo - Holland
Muzikaal producer	: Klaas Leye
Arrangementen	: Wim Jongbloed
Platen	: Bovema/EMI
Film	: 16 mm full-color
Geluid	: 16 mm magnetic cord perfo-tape
Plaats opname	: In en om Volendam.

Ik ben nog steeds op zoek naar de plaat A FOOL NEVER LEARNS. Wie kan mij er aan helpen? Mijn naam en adres:
G van Leur, Schoenerstraat 7, Utrecht.

MARIETJE KWAKMAN:

„Laat het altijd vrede zijn”

Volendam heeft weer eens toegeslagen en dat voor de zoveelste keer! Nu is het de 13-jarige Marietje Kwakman die als soliste van het Volendams Operakoor onlangs voor de TV het liedje „Laat het altijd vrede zijn” ten gehore bracht. Sindsdien is het plaatje vrijwel dagelijks op de 538 meter te horen.

Bij een van mijn bezoeken aan Volendam en met name huize Buys — het Catsbolwerk — komt het gesprek op Marietje als ik ergens op een tafel haar eerste single-tje zie liggen. Jan Buys: „Kun je daar niet eens een stukje over schrijven?” En dat gebeurt dan direkt, want Jan blijkt haar manager te zijn. Direkt wordt

Marietje gebeld en een paar minuten later staat ze voor de deur. Een heel ander meisje dan je zo zou denken nadat je haar nog maar eenmaal voor de TV hebt gezien. Toen was ze gekleed in de wereldberoemde Volendamse klederdracht en nu loopt ze rond in een spijkerbroek. Ze onderscheidt zich dan in niets van

Foto: Hans van der Wereld

haar leeftijdgenootjes.

HET „VOOG”

Zoals met zoveel jong talent het geval is begon ook Marietjes carrière op schoolfeestjes. Jan Buys: „Als manager van een paar groepen ga je wel eens kijken op dergelijke feestjes en toen zag ik haar voor het eerst. Een paar maanden later zag ik haar nog eens en toen besloot ik meer aandacht aan haar te besteden. In verband met haar leeftijd mag ze nog niet optreden en dat is dus wel een handicap. Daarom hebben we een TV-optreden gearrangeerd met het Voog, waarvan zij als soliste op de voorgrond staat.”

Het „Voog”, dat is de Volendamse aanduiding van het Volendams Operen Operette Gezelschap. Samen met dit koor was Marietje te zien in het TV-programma „Op losse groeven”, wat gepresenteerd wordt door Chiel Montagne. Marietje: „Het is wel mooi, zo'n Volendamse kostuum en het is wel een beetje jammer dat het er steeds meer uitgaat. Maar toch loop ik er niet dagelijks in. Het is veel gemakkelijker om zo in een spijkerbroek te lopen”.

TOM KONING

Nadat Tom Koning van het Trio Fun (de vroegere Kleintjes Pils) mij gehoord had schreef hij „Laat het altijd vrede zijn”. Het was een hele belevenis toen we het in de studio in Hilversum opnamen. Er waren ook wel wat moeilijkheden met de andere kant van de plaat, „Koning Winter”. Ik kon het woord „sneeuw” niet zo goed uitspreken en dat moest daarom iedere keer over!”

Wil Marietje een carrière als zangeres opbouwen? „Nou, heel graag!” komt het er enthousiast uit. „Ik vind bijv. Vicky Leandros en Melanie erg goed. Wat ik in Melanie zo bewonder is dat als bij een optreden van haar de geluidsinstallatie uitvalt ze gewoon verder zingt, installatie of niet”.

„LAAT ZE MAAR PRATEN”

Hoe reageerden de mensen op Volendam na Marietjes TV-debuut?

„Iedereen vond het prachtig en ik kreeg een hele stapel brieven van mensen uit heel Nederland. Er was een mijnheer van 60 jaar die een hele brief op rijm stuurde en een jongetje uit Den Haag schreef een brief en met hem korrespondeer ik nu. Een heel pittig jongetje! Al die post beantwoord ik zelf en dat vind ik erg leuk”. (Voor mensen die haar willen schrijven, maar het adres niet weten, het volgende: Marietje is te bereiken via Zuidende 44 in Volendam).

„Ook de meisjes op school vonden het erg leuk. Ik zit hier op Volendam op de Huishoudschool. Sommige mensen hebben ook wel eens kommentaar maar dan denk ik bij mezelf: laat ze maar praten”.

VISSERSGEZIN

Marietje komt uit een oer-Volendams gezin. Vader Kwakman is visser op de Noordzee en heeft zijn botter in IJmuiden liggen. Haar zusje zong in het duo The Ballaps. „Ballap” is de Volendamse naam voor haar familie.

Marietjes broer is de welbekende voetballer Wim Kwakman van het eerste elftal van de v.v. Volendam. Marietje (geboren op 4 april 1960) is thuis op een na de jongste. Het gezin Kwakman telt zeven kinderen.

Marietje werkt ook daadwerkelijk aan een zangcarrière: „Ik heb gitaarles bij Dick Plat, de organist van de Left Side. Als ik bij hem thuis ben en het gaat met de gitaar niet zo goed gaat Dick op de bank liggen en zegt: „Ik stop er maar mee”, maar dat doet hij nooit!”

In Amsterdam heeft Marietje zangles bij de zangpedagoge Bep Ogterop. Daar gaat ze eenmaal per week naar toe. Ook liedjes probeert ze te schrijven: „Ik heb eeb liedje gemaakt over een kat en een hond die ik graag zou willen hebben. Misschien wordt dat ook nog wel eens een plaatje”.

DE TOEKOMST

Hoe haat het nu in de nabije toekomst met Marietje? Jan Buys zegt daarover: „Ze moet eerst maar eens een poosje op feestjes e.d. zingen zodat ze wat ervaring kan opdoen. Ze heeft een goede stem maar dat wil nog niet zeggen dat ze die stem ook helemaal beheerst. Er komt meer bij kijken. Bijvoorbeeld de ademhalingstechniek op de buhne. Het is ook zeer belangrijk dat ze zelf gitaarlessen heeft want dat betekent dat ze in de toekomst minder afhankelijk is van een orkest. Ik heb nu al

jarenlang veel zangeressen zien afgaan omdat ze de verkeerde begeleiding achter zich hadden staan. Marietje moet zich de komende twee a drie jaar maar eens ontwikkelen en daarna zien we wel verder. Wel heeft John Moringh (die de Duitse teksten van de Cats schrijft) belangstelling voor haar en misschien kan ze eens een Duits plaatje opnemen. Ook voor een LP heeft haar producer Peter Koelewijn belangstelling. Maar dat kan allemaal nog wel even wachten. Ook een nieuwe single zit er nog niet in want „Laat het altijd vrede zijn” loopt nog geweldig. Er gaan er zo'n 150 per dag de deur uit en er zijn er nu al zo'n 5000 van verkocht. Dat hij nog niet in de Top-40 staat is mij dan ook een raadsel!”

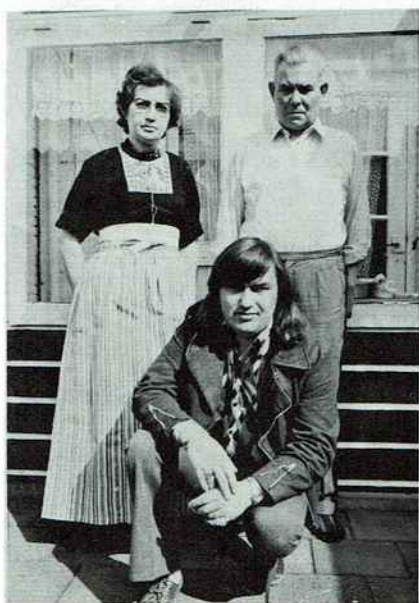
Marietje Kwakman heeft het helemaal: een gultige tiener met een presentatie alsof ze al jarenlang op de buhne staat. Wanneer ze goed gecoached wordt (en dat is bij Jan Buys wel in goede handen!) zullen we in de toekomst nog veel meer van haar horen. Let maar eens op!

JAAP SCHILDER EN ZIJN OUDERS

We hebben van diverse fans brieven gehad waarin ze vroegen wanneer er nu eens foto's van The Cats met hun ouders in het fanblad zouden komen. Dat leek ons wel een leuk idee, het is weer eens wat anders! Omdat het idee ons wel aanstond hebben we direkt in Volendam de mogelijkheid voor een dergelijke fotoserie onderzocht. Piet Veerman vroegen we er het eerst naar. Hij lachte wat om het voorstel maar bleek er toch wel voor te zijn. Na een paar afspraken die om diverse redenen de bekende mist ingingen waren het Jaap en zijn ouders die als eersten op een zonnige zaterdagmorgen in Volendam voor de lens van onze kamera kwamen. Ziehier de resultaten.

Het is een prachtige dag als Jaap, zijn vrouw Aaltje en de kinderen Nico en Mandy naar Jaap's ouderlijk huis aan een schilderachtig grachtje in Volendam komen. Na een gezellig babbeltje en een paar prima koppen koffie is het foto's maken geblazen. Maar eerst even dat babbeltje:

„Jaap is de oudste van de vijf kinderen Schilder. Hij heeft nog twee zussen en twee broers, waarvan Jan — de jongste — ook in Catskringen geen onbekende is: hij is namelijk de roadmanager van de groep. Dan is er nog een broer Krelis en de zusjes Aafje en Aaltje. Aaltje is de vrouw van manager Jan Buys “, vertelt vader Schilder.

Jaap's moeder: „Jaap zal ongeveer acht of tien jaar geweest zijn toen hij voor het eerst gekonfronteerd werd met de muziek. Hij raakte er zo onder de indruk van een paar gitaarspelers in de Haven, dat hij de tijd helemaal vergat. Pas om een uur of twaalf kwam hij thuis. We waren dodelijk ongerust ge-

worden, want we wisten helemaal niet waar hij zat!”

„Hij wilde toen dolgraag een gitaar hebben en we moesten beloven dat hij er een zou krijgen. Dat gebeurde. Toen ik eens in Alkmaar in het ziekenhuis lag, kwam Jaap met zijn vader bij mij op bezoek, trots met zijn eerste gitaar”. Toen is Jaap ijverig gaan studeren op het zes-snarige instrument. Tal van Volendamse kinderen gaf hij les, toen hij ongeveer vijftien jaar was. Om er maar een paar te noemen: Harmen Veerman, die tegenwoordig in de Left Side speelt, Polly van de Fools en neef Piet Veerman, de tegenwoordige zanger gitarist van The Cats.

Veel jongens van Volendamse groepen hebben van mij leren gitaarspelen, maar ik kan er nog steeds het minste van” . . . zegt Jaap met een glunderend gezicht.

Het mag onderhand wel bekend genoeg achten dat Volendammers een muzikaal volkje zijn. Ook de familie Schilder mogen we daaronder rekenen. Een oom van Jaap was pianist, organist in de kerk en speelde daarnaast nog eens in het Volendammer fanfare-korps. Ook Jaap's broer Krelis weet wel wat van muziek, terwijl roadmanager Jan toch ook wel over een paar muzikale oren moet beschikken als hij bij een optreden van The Cats zo'n hele avond het mengpaneel bedient.

Zo, dat was dan het gesprekje wat we voerden met Jaap en zijn ouders.

De foto's spreken voor zichzelf!

Tekst en foto's:
HANS VAN DER WERELD

Deze leuke foto komt uit de prive-fotoverzameling van Jaap Schilder. Het bijzondere is dat je op deze prent vier generaties Schilder ziet: Jaap's opa, zijn vader, Jaap en ten slotte Jaap's zoontje Nico. De foto is gemaakt ten huize van opa Schilder, een jaar of vijf geleden.

LET'S GO TOGETHER/LINDA

IT HURTS ME TO KNOW, THAT I CAN NEVER
MAKE YOU BELIEVE ME UPTILL NOW.
WHEN I TOLD YOU ALL ABOUT THE LONELY
TIMES WHEN I NEEDED YOU SOMEHOW;
PLEASE BELIEVE ME, OH, I LOVE YOU, YES I DO.
THE NIGHTS WHEN I'M ALONE,
I LAY AWAKE AND STARE AT THE SHADOWS ON THE WALL
YOUR FACE IS ALL AROUND,
AND I PRETEND THAT I GET AN ANSWER WHEN I CALL,
CALL YOUR NAME.
OH LET US GO TOGETHER, YOU KNOW ME LONG ENOUGH.
REACH UP, MOUNTAIN HIGH AND SING A SONG OF LOVE
BABY, CAN'T YOU SEE THAT YOU AND I BELONG?
TOGETHER, SO WHY NOT JOIN ME IN A SONG?

I WAS WRONG TO LET YOU DOWN WHEN I WALKED OUT,
BUT IF YOU LET ME WE COULD TALK AWAY YOUR DOUBT.
AS FOR ME I'M SURE THAT NOTHING EVER CHANGE,
AND NOTHING I'D LIKE BETTER'S YOUR ASKIN' ME TO STAY.
EVER SINCE I WENT AWAY SOME DAY'S BEFORE,
I'VE BEEN THINKIN' QUITE A LOT AND NOW KNOW,
I LOVE YOU MORE THAN EVER, DON'T BE SAD.
NEXT TIME WE'LL GET A ROW, I WON'T LOOSE MY HEAD.
LINDA, DID I MAKE YOU CRY?
LINDA, DID I HURT YOUR PRIDE?
I LET YOU DOWN BUT GIMME TIME TO STAY IN LINE AGAIN,
I'M SORRY. LINDA, I HOPE YOU UNDERSTAND WHEN I EXPLAIN.

ALBUMS

THE BEST OF THE CATS The Cats Imperial 5C054-24903

Het komt in de popbusiness maar erg weinig voor dat een groep haar tien-jarig bestaan viert. Er zijn natuurlijk uitzonderingen. The Kinks, The Rolling Stones, The Who hebben dat heugelijke feit al herdacht. Maar... dat zijn buitenlandse „acts"! Volgend jaar staat Nederland een dergelijk jubileum te wachten, want op 30 april 1974 bestaan The Cats tien jaar! Tien jaar The Cats, dat betekent bijna tien jaar hits. Tien jaar Cats betekent ook: gouden platen, duizelingwekkende verkoopcijfers, ontelbare radio- en TV-shows in binnen en buitenland. Eveneens vele toernees maken al jaren lang deel uit van het enerverende Catsbestaan. Natuurlijk moet „Tien jaar Cats" gevierd worden. We hebben nu al van diverse fans felicitaties gehad. Ook Bovema het begin van de festiviteiten ingezet, en wel met de release van de LP „The best of The Cats". Op deze plaat staan veertien van de bekendste nummers van de Volendammers. Het zijn „One way wind", „Take me with you", „Vaya con dios", „Magical mystery morning", „Country woman", „I walk through the fields", „Lonely nights", „Let's dance", „Why did you go", „There has been a time", „Irish", „Where have I been wrong", „Today" en „If you'll be my woman". Een geweldige plaat, die iedere Catsfan natuurlijk in zijn bezit moet hebben. Hij kost maar fl. 17,50. Aardige bijzonderheid: om de plaat zit een prachtige hoed waarop ook Piet Keizer staat afgebeeld.

Wist je, dat

PLATENSHOP SOMBROEK

je voor al je bestelde platen geen verzendkosten rekent?

Platenshop SOMBROEK bv
Havenstraat 3, Volendam,
telefoon 02993-4140-4799
Giro 1607765 t.n.v. J.Sombroek,
Vestaplantsoen 18, Volendam

Piet Keizer heeft aan geen nummer op de plaat zijn medewerking verleend, maar hij heeft zich de laatste driekwart jaar wel als een geweldige vervanger van Cees Veerman getoond. Overigens staat ook Cees op de prachtige hoed afgebeeld. Alvast gefeliciteerd, Cats!
En sukses voor de volgende tien jaar!

TWEDE SINGLE VAN MARIETJE

In aansluiting op de reportage over Marietje, elders in dit blad, kunnen we „heet van de naald" nog berichten dat Marietje Kwakman op vrijdagavond 1 juni j.l. in de Vincentiuskerk te Volendam haar tweede plaatje heeft opgenomen. Deze single, waaraan ook weer het Volendams Operakoor haar medewerking verleent, ligt inmiddels al in de platenwinkels. Na het sukses van „Laat het altijd vrede zijn" gaat Phonogram door met de succesformule Marietje en het Voog. Binnenkort wordt er een kerstplaatje opgenomen en met een Volendams jongenskoor zal er verder een LP opgenomen worden. Marietje gaat dus drukke tijden tegemoet!

DRIVE ON

Middle of the road
RCA LSP 10 400

Middle of the Road wordt nogal eens genoemd in hetzelfde rijtje als Slade en de Sweet. Toegegeven, alle drie deze groepen maken puur commerciële muziek. Maar wie doet dat nu niet? Middle of the road is veruit favoriet bij mij, omdat ze nu eenmaal een zeer tof soundje ten gehore brengen. De eerste LP van de Schots/Italiaanse hitmachine vond ik ook niet zo geweldig, maar toen al vrij gauw daarna „Acceleration" kwam ging ik voor Middle of the road voorgoed door de knieën. Ze hebben het bij mij definitief gemaakt en ze hebben dat sukses gekontinueerd met hun onlangs verschenen derde langspeler „Drive on". Nu mag hun platenmaatschappij wel adverteren met de slogan: alle toekomstige hits van Middle of the road, maar daar ben ik het niet mee eens. Want Middle of the road is duidelijk een groep die enorm vooruit is gegaan. Op hun nieuwe LP is dat te horen door ware meesterwerkjes (ook nu weer grotendeels van de gebroeders Capuano) waarnaar je gewoon lekker relaxed moet luisteren. Ik noem dit in verband bijv. „Universal man" en „Blind detonation". De vier van Middle of the road komponeren zelf opvallend weinig, zeg maar gerust helemaal niet. Alleen zangeres Sally schrijft een enkele keer in samenwerking met een ander een tekst. Op de eerste LP staan twee nummers van haar en op de nieuwe LP „Drive On" staat van haar hand „Eve". Ook Lally Stott, die voor vorige LP's van het viertal nogal wat songs schreef,

komt er deze keer bekaaid af. Hij leverde alleen zijn medewerking voor „Bottoms up", het hitsukses van een paar maanden geleden. „Bottoms up" is niet het enige hitsukses wat op deze langspeler staat. Ook „Yellow bommerang" staat er op. Kant een begint er mee.

„Drive on" is gewoon een LP die — ondanks de kommersjele instelling van de groep — boven de middelmaat uitsteekt. Alles klinkt gewoon af en je kunt heel goed horen dat de plaat niet zomaar op een verloren dagje in elkaar is gedraaid. Er is wel degelijk ruimschoots aandacht aan besteedt. Met Middle of the road wekelijks in Toppop kan het niet anders, of „Drive on" wordt een even groot sukses als „Acceleration"! Het zij de groep van harte gegund!

BAR

„De Malen"

Eig. E.G.M. Smit

Haven 114

VOLENDAM

Tel.: 32 66

ATLANTIS

Earth & Fire
Polydor 2925 013

Een jaar of twee geleden — ik maakte toen deel uit van het vaste team van wijlen Loeloe — had ik eens een interview met de leadzangeres van Earth & Fire, Jerney Kaagman. Tijdens dat interview, ten huize van haar ouders in Leidschendam, vertelde Jerney dat „zij" — de groep — eigenlijk een LP-groep wilden worden. Ze hadden zich daarbij de werkwijze van de Moody Blues voor ogen: jaarlijks een nieuwe LP en eventueel daarvan een single in de hitparade. We zijn nu al een hele tijd verder en van de carrière zoals Jerney zich die toen voorstelde is inmiddels al aardig wat terecht gekomen. Earth & Fire's tweede LP „Song of the marching children" werd nog

Wist je, dat

PLATENSHOP SOMBROEK

je voor fl. 6,90 een LP levert met daarop de eerste drie Cats-singles?

Platenshop SOMBROEK bv
Havenstraat 3, Volendam
telefoon 02993-4140-4799
Giro 1607765 t.n.v. J.Sombroek
Vestaplantsoen 18, Volendam.

niet zo lang geleden met een gouden plak beloofd: 25.000 stuks grif verkocht! Op die plaat gingen marcherende kinderen in de gelijknamige titelsong een nogal ongewisse toekomst tegemoet. In een knap symfonisch gedicht gaf Earth & Fire hier haar visie op de levensloop van ieder mens, die voortdurend de keuze moet maken tussen goed en kwaad. Dat een dergelijke plaat — een kant een titelsong van de gehele plaatlengte en aan de andere kant wat „los” werk — verkooptechnisch goed gezien is bewijst de gouden LP.

Lang hebben Earth & Fire en hun producer Jaap Eggermont gesleuteld aan hun derde LP, die onder de titel „Atlantis” al weer geruime tijd uit is. Ook op deze plaat weer een knappe popsymfonie, die deze keer het thema „Atlantis” meekreeg. Atlantis zou een thans verdwenen rijk zijn, waarvan historici nog altijd niet exact kunnen zeggen of het al dan niet werkelijk bestaan heeft. Ook een hitsingle kwam van de LP. „Maybe tomorrow, maybe tonight” en verder hoor je op de B-kant nog het prachtige „Fanfare” (wat niets te maken heeft met de gelijknamige film). Alle leden van de groep zijn ware doe-het-zelvers: ze schrijven al hun composities zelf en bespelen tijdens plaatopnamen ook nog alle instrumenten zelf. Dat zijn er nogal wat: drums, percussion, basgitaar, orgel, mellotron, piano, synthesizer, fluit, akoetische gitaar en Jerney doet daarbij alle vokals op waarlijk meesterlijke wijze. Ze zingt met het grootste gemak de hoge en de lage partijen en altijd zuiver! Ze is een van onze belangrijkste pop-zangeressen.

Ja, wat moet je verder nog van deze LP zeggen? Het is gewoon vakwerk, van een al lang volwassen groep ondanks het feit dat ze nog maar zo'n jaar of drie, vier bij elkaar zijn. Met deze derde LP heeft Earth & Fire zich geschaard tussen belangrijke binnen- en buitenlandse groepen en ze hoeven zich helemaal niet te schamen. Het zou me eigenlijk niets verbazen als deze groep het internationaal nog eens helemaal gaat maken!

BURGERLIJKE STAND

Op donderdag 24 mei trouwden Rieky Schellingerhout (uit Hazerswoude-RD) en Frans van der Pouw Kraan (uit Hoogmade); een dag later beloofden Rudy Klarenbeek en Fransien van Os, beiden uit Utrecht, elkaar eeuwige trouw. Aan beide bruidsparen, ook namens The Cats, onze felicitaties!

FOREVER AND EVER

Demis Roussos
Philips 6325 021

Er zijn zo een aantal zangers in de katagorie „het lichte genre” die niet nalaten om telkens een zeer grote indruk te maken en een aanzienlijk breed spoor op de hitparade achter te laten. Zo is Demis Roussos daar een van. Deze voormalige leadzanger van het trio Aphrodite's Child maakte onder de titel „Forever and ever” alweer zijn tweede solo-LP. De hoogste regionen van de hitparade heeft hij alweer bereikt met zijn „Forever and ever” en logisch dat ook zijn nieuwe LP daarom zo heet. Bovendien staat dit hitsukses als eerste nummer op kant een.

De 26-jarige in Parijs woonachtige Griek is sterk beïnvloed door de plechtstatige Byzantijnse hymnen en monotone zanggebeden, wat overigens op zijn eerste LP „On the Greek side of my mind” duidelijker was te horen. De nieuwe LP is met tien prachtige nummers gevuld, waarvan vooral „My friend the wind” en „Lost in a dream” op mij een grote indruk hebben gemaakt. Prachtige begeleidingen op o.a. moog-synthesizer en het traditionele Griekse instrument de bouzouki ondersteunen deze nummers.

Ook het vroegere hitsukses van Demis — „My reason” en de B-kant van deze single, „When I am a kid” — staan op deze plaat. Een minder nummer vind ik „Lay it down”. Dat is duidelijk een B-kant voor een single. Het koortje erin is wel leuk en het geheel is sterk ritmisch. Het is eigenlijk niet zo'n bijzonder nummer voor Demis. Ik vind het melo-dramatische zoals dat in zijn hits zo mooi uitkomt veel beter bij hem passen. Als je hem dergelijke nummers voor de TV ziet brengen, naar omhoog kijkend en met de armen gespreid, dan gaan de koude rillingen van bewondering door me heen. De produktie van „Forever and ever” — die door Roussos zelf werd gedaan — is vlekkeloos. Een prachtige plaat, die gezien de vele Demis Roussos fans in ons land, zijn weg wel weer zal weten te vinden. Ik kan me overigens niet aan de indruk onttrekken dat zijn singles aanzienlijk beter verkocht zullen worden dan de LP's van de baardige zanger.

ZULLEN WE DANSEN OF HARD WEGLOPEN?

Dimitri van Toren
Imperial 5C056-24728

Al voor de vierde keer ligt deze LP op mijn draaitafel en dan weten jullie het wel. De nieuwste langspeler van Dimitri van Toren is magnifiek, een staaltje van pure klasse. Ik herinner mij nog goed, dat een jaar of acht geleden The Cats aan de pers werden voorgesteld in de „Kopermolen” in Amsterdam, met hun eerste hit „What a crazy life”. Een van de anderen die tegelijkertijd door Bovema werden gelanceerd was een sympathieke Brabander, Dimitri van Toren genaamd, die zijn liedje „Hee kom aan” zong, dat nu opnieuw is uitgebracht. Ik was perplex, want Nederlandse luisterliedjes waren nou niet mijn favoriete genre, maar dat liedje deed me wat. En ik dacht, dat als er een vertolker van het Nederlandse lied door zou kunnen breken, dat hij het dan zou zijn. Dit is volkomen ten onrechte niet gebeurd, om welke reden dan ook. Maar ik heb

goede hoop dat het toch nog gaat gebeuren, want de nieuwe LP is van een zeldzame klasse. Juweeltjes van poetische liedjes staan erop, waarbij de melodie en de tekst bijzonder goed op elkaar zijn afgestemd. Ook de begeleiding staat op hoog niveau, met prachtig gitaarspel van Dimitri zelf en schitterende mandoline intermezzi van Cees de Jonge.

Pure poezie, vrolijke en droevige liedjes wisselen elkaar evenwichtig af. Om er een paar te noemen: „Papa geef mij dat paard”, „Daarop drink ik nog een glaas met jou”, „Ik heb drie vriendinnen” in het vrolijke genre; „Aquarel” en „Afscheid” zijn gedichten van puur poetisch vakmanschap. „Een dag voor jaren”, „De wereld is een drenkeling” en „'s Morgens zou ik kunnen sterven” zijn liedjes om over na te denken en beslist niet thuis te brengen onder het hoofdstuk „Smartlappen”.

Absolute hoogtepunt kwa opbouw en inhoud is het liedje „Alles zal zich weer herhalen”. Ik ben blij dat Bovema deze sympathieke kunstenaar de kans blijft geven zulke geweldige LP's te maken, want tussen alle „glittermuziek” in, is dit gewoon een verfrissende verademing!

E.J.I.

LO MEJOR DE THE CATS

Het is ons al vaker opgevallen dat ze daar in Spanje soms „rare” releases van Catsplaten in elkaar timmeren. Neem nou de LP „Lo mejor de The Cats”: de hoes van Signed by, maar zomaar tien nummers van de Cats in een willekeurige keuze. We noemen ze even, met tussen haakjes de Spaanse titels: „Vaya con dios” (May God be with you), „Why” (Por que), „There has been a time” (Hubo un tiempo), „Marian” (zelfde titel), „The end of the show” (El final del espectáculo), „Let's dance” (Bailemos), „Take me with you” (Llévame contigo), „Mandy my dear” (Querida Mandy), „I saw her at the station” (La vie en la estación), „One way wind” (Viento de una dirección). Deze LP verscheen op het Odeon-label J062-24715 en is voorzien van een hoestekst eveneens in het Spaans. Zoals vaak het geval is in het buitenland, is de binnenhoes een ware verschrikking: door het slappe, doorzichtige papier (aan een zijde rond) krijg je de plaat met die binnenhoes onmogelijk glad in de buitenhoes; het hele zaakje schuift in elkaar en als je de binnenhoes er dan weer uithaalt is alles in de kreukels... Nee, dan doen de Hollandse platenfirma's dat beter, met hun vierkante witte binnenhoezen!

Wist je, dat

PLATENSHOP SOMBROEK

ook volop de Duitse Cats-LP „Katzen-Spiele” levert voor de prijs van fl. 21.—

Platenshop SOMBROEK bv
Havenstraat 3, Volendam,
telefoon 02993-4140-4799
Giro 1607765 t.n.v. J.Sombroek,
Vestaplantsoen 18, Volendam

NIEUWE FANCLUB

Sinds enige maanden is de Left Side fanclub weer nieuw leven in geblazen. De vorige „bezetting“ - met Jan Sombroek (ja, van de platenzaak) aan het hoofd - legde een kleine twee jaar geleden het loetje. Reden: gebrek aan tijd om de fanclub naar behoren te „runnen“.

Nu hebben Hetty van Loon, Agnes Veerman, Corry Nibbering en Jan Dorland de fanclub, met medewerking van de Left Side zelf en natuurlijk ook van hun manager Larry Buys, heropgericht. Er zijn inmiddels al twee zeer leuke fanbladen van de persers gerold, onder de titel „Alles draait om Left Side“.

Tot slot nog een paar „technische gegevens“: Als je lid wilt worden van deze zeer actieve fanclub dan moet je vijf gulden overmaken op gironummer 848650 t.n.v. Left Side fanclub, Graftersbaan 18, Graft-De Rijp. Telefonisch aanmelden kan ook: 02997-3200 of 02993-4928.

VIENTODE UNA DIRECTION

In een Spaans blad gelezen dat The Cats in het spaans zingen! Hun eerste single heet „Vientode una direction“ en hun LP „Lo mejor de The Cats“ volgt binnenkort.

„BLOOMETJE VAN DE DAG“ VOOR MEVROUW BUYS

Het bloemetje van de dag - het populaire programma van Tineke - ging op maandag 2 april naar Volendam en wel naar mevrouw Buys-Koning, de moeder van Jan „Tuf“. Haar dochter Alie vond dat haar moeder dat wel verdiende omdat Jan's moeder het is die telkens maar weer de telefoon opneemt als haar drie managers-zoons weer eens niet thuis zijn! Bovendien heeft zij de laatste jaren al duizenden liters (prima) koffie gezet, voor de vele relaties die naar het kantoor in de Boegstraat komen. Mevrouw Buys is onvervangbaar bij boekingskantoor „Volendam“, net zo onvervangbaar als tante Erna in de Veronica-burelen. Vandaar voor mevr. Buys een prachtig boeket bloemen, die haar bereikte via de pijlsnelle Fleurop-organisatie.

HET WAS PIET KEIZER NIET !

Soms kan iemand van de Cats sterke gelijkenis vertonen met iemand die bij een of andere fan in de buurt woont of met iemand waarmee een fan in contact komt. Er wordt dan al gauw gedacht: „Is het nou Piet Veerman of niet??“ Ook Catsfan Helmie Vriens uit Helmond dacht dat ze van de jongens van de Cats ontmoette. Dat kwam zo: „Hier in Helmond woont een jongen die heel veel op Piet Keizer lijkt. Vorige week zat ik in de bus en dacht, hee, daar zit Piet Keizer! Dus stapte ik er heen en vroeg om een handtekening. „Piet Keizer“ zei: „Sorry meid, maar ik denk dat je je vergist!“ Sloeg ik even een flater!“, aldus Helmie.

CATSBUITEN IN BELGIE

Sinds enige tijd hebben The Cats bijzonder goede vrienden in de Belgische stad Brugge. Het is de familie Wijnhoven, of beter gezegd Theo en Margaret. Theo en Margaret en de drie kinderen zijn evenals zovelen helemaal gek van Volendam en logeren er dan ook menig weekendje. Omgekeerd komen ook de Cats er regelmatig als ze in België moeten spelen.

Zegt Margaret: „Zondag waren The Cats weer eens hier, de roadmanagers inbegrepen! Ze speelden op zes kilometer van hier dus ... erna allemaal hier naar toe. Arnold, Henny en de kinderen

waren hier al 'smiddags en zijn tot dinsdagavond gebleven. We hebben het zo erg gezellig gehad. De rest van The Cats ging tegen zes uur terug naar Volendam want Jan moest de andere dag naar Bovema terug. De drie roadmanagers bleven slapen en gingen pas om twee uur 'smiddags.

De familie Wijnhoven bezit een meer dan geweldig landhuis even buiten Brugge, aan een prachtige stille laan. We weten dit alles uit eigen ervaring dat het er meer dan prettig toeven is, niet in de laatste plaats door de geweldige gastvrijheid die we er van Theo en Margaret ook eens een weekend hebben ondervonden!

Oude fanbladen

Een unieke kans voor fans die pas lid zijn van onze fanclub: oude nummers van C(I)atspraat. We kunnen nog uit voorraad leveren het nummer van mei 1971 (met alle bijzonderheden en veel foto's van de toernee van The Cats naar Indonesië), juli 1971 (met een prachtige uitklapbare kleuren-affiche van The Cats!), januari 1972 (met een reportage Thuis bij Arnold Muhren), juli 1972 (waarin een interview met Cees Veerman), mei 1972 (met twee prachtige foto's van The Cats en een Catsverhaal door de bekende journalist Berry Zand Scholten), maart 1972 (unieke grote middenfoto van Jaap Schilder met vrouw en kinderen, Arnold's fanmail en de schilderhobby van Piet Veerman), november 1972 (met foto's van Piet Keizer, trouwfoto van Theo Klouwer en een interessante reportage over Volendam), januari 1973 (songteksten van de LP „Signed by The Cats“, een Gouden Hond voor The Cats, compleet repertoire overzicht en nieuwjaarswensen van alle Cats), maart 1973 (met een uiteenzetting over de drie eerste singles van The Cats, songteksten, een bijzondere voetbalwedstrijd in Volendam met medewerking van enkele Cats, reacties op de LP „Signed by The Cats“) en mei 1973 (deel 1 van ons vervolgverhaal „de Cats-story“ met vele unieke foto's uit de begintijd van The Cats, teksten van de LP „Katzen-Spiele“ en op de middenpagina's een prachtige tekening van The Cats).

Al deze nummers kun je dus nog bestellen, maar - let op! - alleen per giro-stortingskaart. De nummers kosten fl. 1,- per stuk. Schrijf duidelijk op de girokaart welk(e) nummer(s) je wilt hebben. Stort het benodigde bedrag op gironummer 1261713 ten name van E.J. Izaks, Geddingmoor 38 te Nieuw-Vennep. Haast je, want de voorraad is niet onuitputtelijk!